

Arrest

nr. 232 998 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BONUS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen op 26 augustus 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag is gesteund op de medische problemen van de echtgenote van verzoeker. De aanvraag wordt op 25 januari 2012 ontvankelijk verklaard, maar op 13 augustus 2012 ongegrond verklaard.

1.2. Bij arrest van 30 januari 2017 met nr. 181 445 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de ongegrondheidsbeslissing van 13 augustus 2012.

1.3. De verblijfsaanvraag om medische redenen wordt op 9 maart 2017 opnieuw ongegrond verklaard.

1.4. Bij arrest van 25 oktober 2018 met nr. 211 476 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 9 maart 2017.

1.5. Op 9 januari 2019 wordt de verblijfsaanvraag om medische redenen opnieuw ongegrond verklaard. Op 7 maart 2019 stellen verzoeker en zijn gezinsleden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Dit beroep is hangende (rolnummer 230 058).

1.6. Op 25 maart 2019 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond verklaard. Op 6 juni 2019 stellen verzoeker en zijn gezinsleden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Dit beroep is hangende (rolnummer 233 620).

1.7. Verzoeker wordt op 12 februari 2020 aangetroffen tijdens een controle op zwartwerk. Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van MINOS op 13.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [R.B.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor illegale tewerkstelling door de dienst Toezicht Sociale Wetten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Ten laste van betrokkene zal door de dienst Toezicht Sociale Wetten een PV opgesteld worden inzake illegale tewerkstelling

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. Betrokkene was namelijk in het bezit van een valse Portugese verblijfskaart (PV AN.21.L7.001901/2020 van de politiezone van MINOS).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes partner [M.S.G.] en hun minderjarige kinderen [M.B., M.C.] en [M.B., V.H.] tevens in België zijn. Zij verblijven echter ook illegaal op het grondgebied. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal in België verblijven en zijn partner tevens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Betrokkenes partner en de kinderen kunnen zich steeds aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Brazilië. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene maakt geen melding van enige medische problematiek. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart sinds 14 jaar in het land te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 14 jaar in precair en grotendeels illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. Betrokkene was namelijk in het bezit van een valse Portugese verblijfskaart (PV AN.21.L7.001901/2020 van de politiezone van MINOS).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor illegale tewerkstelling door de dienst Toezicht Sociale Wetten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Ten laste van betrokkene zal door de dienst Toezicht Sociale Wetten een PV opgesteld worden inzake illegale tewerkstelling.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 13.05.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, ingediend op 6.06.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Brazilië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. Betrokkene was namelijk in het bezit van een valse Portugese verblijfskaart (PV AN.21.L7.001901/2020 van de politiezone van MINOS).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdriving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. Betrokkene was namelijk in het bezit van een valse Portugese verblijfskaart (PV AN.21.L7.001901/2020 van de politiezone van MINOS).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor illegale tewerkstelling door de dienst Toezicht Sociale Wetten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Ten laste van betrokkene zal door de dienst Toezicht Sociale Wetten een PV opgesteld worden inzake illegale tewerkstelling.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 13.05.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, ingediend op 6.06.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Brazilië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. Betrokkene was namelijk in het bezit van een valse Portugese verblijfskaart (PV AN.21.L7.001901/2020 van de politiezone van MINOS).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis en 9ter waren negatief.

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter werd geweigerd op 25.03.2019. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing, ingediend op 6.06.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Brazilië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 14.12.2015 werd door de politie aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart dat hij al 14 jaar in België is en wacht op een antwoord van de gemeente. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden verwijderingsmaatregel

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Na een eerder theoretische uitzetting stelt hij als volgt:

"Première branche

Cette description de la situation personnelle et familiale du requérant est tronquée, en ce qu'elle fait totalement l'impasse sur la procédure 9ter en cours, laquelle a été introduite en août 2011 (soit voici plus de 8 ans) et dans le cadre de laquelle deux précédentes décisions de rejet ont été annulées par Votre Conseil ;

Or, l'existence de cette procédure 9ter pendant à une double implication :

D'abord, elle pose la question du statut administratif particulier du requérant et des membre de sa famille, dont le recours introduit devant Votre Conseil doit être déclaré suspensif dès lors qu'ils ont allégué un grief sérieux déduit d'une violation de l'article 3 de la CEDH (voir supra) ; aux termes de la décision entreprise, la partie adverse se méprend sur la situation exacte du requérant et des membres de sa famille, affirmant que l'intéressé se trouverait purement et simplement en séjour illégal en Belgique ;

D'autre part, le fait que votre Conseil ait annulé les deux précédentes décisions de rejet de la demande emporte que les décisions annulées sont censées n'avoir jamais existé et les requérants demeurés inscrits au registre d'attente, leur demande de séjour 9ter ayant précédemment été jugée recevable ; par conséquent, les attaches nouées en Belgique durant cette période (qui s'échelonne à tout le moins du 25.01.2012 - date de la décision de recevabilité de la demande - au 09.01.2019 – date de l'ultime décision de non fondement de celle-ci) ne pouvaient être écartées au motif - inexact - qu'elles ont été développées dans le cadre d'un séjour « precair en grotendeels illegaal », le séjour des requérants ayant, en fait, été en grande partie régulier ; en particulier, la scolarité des deux enfants âgé de 10 et 14 ans (scolarité totalement poursuivie en Belgique) devait certainement être prise en considération, quod non ;

Deuxième branche

Par ailleurs, notamment parce qu'il est fait l'impasse sur la procédure 9ter en cours, le requérant considère qu'il n'a pas été procédé à un examen rigoureux de la situation, sur le plan de l'article 8 de la CEDH ;

Contrairement à la partie adverse, il estime qu'il peut bel et bien se prévaloir d'une vie familiale développée en Belgique, à la faveur d'un séjour qui doit être considéré comme ayant été en grande partie régulier ; durant la procédure 9ter encore pendante, le requérant a eu l'occasion de travailler valablement et ses enfants, dont l'un est né en Belgique, ont suivi toute leur scolarité en Belgique ;

Aussi, la décision entreprise constitue, incontestablement, une ingérence dans cette vie familiale développée en Belgique ;

Or, la partie adverse ne saurait être considérée comme ayant effectué un examen rigoureux du caractère nécessaire et proportionné de cette ingérence ;

D'une part, comme déjà exposé en première branche, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation lorsqu'elle considère qu'il ne saurait y avoir ingérence dès lors que la vie familiale s'est développée dans le cadre d'un séjour précaire et (en grande partie) irrégulier ;

Par ailleurs, il ne ressort pas de la motivation de la décision entreprise qu'un examen rigoureux (et donc actualisé) de la situation médicale de l'épouse du requérant, pourtant bien connu de la partie adverse et dont les évolutions récentes (attestée par le certificat joint en pièce 2) sont très défavorables : l'intéressée a été victime le 28.11.2019 d'un syndrome coronaire aigu qui rend actuellement « absolument pas indiqué » tout voyage en avion ; s'il avait été procédé à cet examen rigoureux, la partie adverse se serait abstenue de considérer, sans la moindre nuance, que « Betrokkenes partner en de kinderen kunnen zich steeds aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Brazilië. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. » ;

La situation des deux enfants n'a pas non plus été dûment prise en considération ; alors qu'il importe que ceux-ci puissent continuer à vivre aux côtés de l'un et l'autre de leurs parents, il s'avère qu'un éloignement du requérant emporterait inévitablement un éclatement de la cellule familiale, l'épouse du requérant ne pouvait se rendre au Brésil en raison de son état de santé et à peine de faire perdre son objet à la procédure 9ter en cours ; par ailleurs, un retour des enfants au Brésil emporterait dans leur chef l'obligation d'interrompre l'année scolaire en cours, ce que Votre Conseil (mais aussi le Conseil d'Etat) assimile à un risque de préjudice grave et difficilement réparable, ce qui est d'autant plus vrai en l'espèce que les enfants suivent leur scolarité en Belgique depuis leur prime jeunesse ;

Enfin, l'ingérence constaté ne saurait être considérée comme « nécessaire dans une société démocratique » et proportionnée au but légitime poursuivi dès l'instant où

- *le requérant et son épouse ont introduit un recours contre une décision de non fondement d'une demande 9ter, recours auquel les juridictions internationales attachent un effet suspensif,*
- *les deux précédentes décisions de non fondement prise par la partie adverse ont fait l'objet d'une annulation par Votre Conseil,*

- en cas d'annulation de cette décision, les requérants se retrouveront dans la situation qui était la leur précédemment, soit en présence d'une décision de recevabilité de cette demande 9ter et inscrits au registre d'attente, et

- en cas d'éloignement du requérant, la demande 9ter perdra son objet en ce qui le concerne ; Dans un tel contexte, l'ingérence constatée ne saurait être jugée nécessaire et proportionnée ; au contraire, il paraît « nécessaire dans une société démocratique » que le requérant ne puisse être éloigné avant que son recours ne soit dûment examiné, compte tenu de ce que s'il devait être procédé à un tel éloignement, ce recours n'aurait plus d'objet le concernant ; juger en sens contraire constituerait un encouragement fait à la partie adverse à expulser spécialement ceux dont le recours est pendant ;

Troisième branche

Il apparaît que l'occasion n'a pas été donnée au requérant de faire dûment valoir ses observations quant aux raisons justifiant que la partie adverse s'abstienne d'adopter une décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement ;

Si tel avait été le cas, le requérant n'aurait pas manqué d'attirer l'attention de la partie adverse sur l'incidence de la procédure 9ter en cours quant à la possibilité d'adopter une telle décision (voir 1er moyen) ; le requérant aurait également informé des développements récents de l'état de santé de son épouse, de l'incapacité de celle-ci à quitter la Belgique (et donc de la séparation qu'emporterait un éloignement du requérant) ainsi que de la nécessité de permettre aux enfants de continuer à vivre auprès de leur père et de leur mère, sachant que cette dernière ne peut rentrer actuellement au Brésil et qu'eux-mêmes poursuivent en Belgique une scolarité entamées sur notre sol dès les maternelles ;

La décision entreprise est prise en violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci du droit d'être entendu ainsi que du principe général de droit européen du respect des droits de la défense;".

3.3.2.2. Verweerder stelt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het recht op respect voor het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM niet absoluut is.

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen in de belangenafweging van artikel 8 EVRM. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141)).

In casu kan worden gewezen op het feit dat het een situatie van eerste toelating betreft, dat verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde en dat het hele gezin samen blijft aangezien alle leden van het gezin onwettig op het grondgebied verblijven en aldus het land dienen te verlaten. Het enkele feit dat de kinderen van verzoekende partij hier ondertussen school lopen is geen onoverkomelijke hinderpaal die verhindert dat het gezinsleven elders normaal en effectief kan worden uitgebouwd of verdergezet en dit geldt des te meer nu verzoekende partij van bij aanvang wist dat zij zich in een precaire verblijfssituatie bevond. Het school lopen van de kinderen genereert geen gerechtigde verwachting op verblijf.

In de gegeven omstandigheden kan bezwaarlijk gesteld worden dat de afweging die werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM en waarbij besloten werd dat de verwijderingsmaatregel proportioneel is en in regel met artikel 8 EVRM onregelmatig en/of kennelijk onredelijk zou zijn."

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het gezins- en familieleven. In zoverre in deze wetsbepaling wordt verwezen naar het gezins- en familieleven vormt dit een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'*, noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.2.5. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet wordt betwist.

3.3.2.6. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien minderjarige kinderen zijn betrokken, moet verder het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.2.7. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene partner [M.S.G.] en hun minderjarige kinderen [M.B., M.C.] en [M.B., V.H.] tevens in België zijn. Zij verblijven echter ook illegaal op het grondgebied. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal in België verblijven en zijn partner tevens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Betrokkene partner en de kinderen kunnen zich steeds aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Brazilië. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene maakt geen melding van enige medische problematiek. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart sinds 14 jaar in het land te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 14 jaar in precair en grotendeels illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”

3.3.2.8. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing totaal geen acht slaat op het gegeven dat het gezin nog een procedure bij de Raad heeft lopen tegen de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nadat de Raad twee eerdere ongegrondheidsbeslissingen reeds heeft vernietigd. Rekening houdende met het feit dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds dateert uit 2011 en de Raad tot tweemaal toe een genomen ongegrondheidsbeslissing vernietigde waardoor de gezinsleden in wezen al die tijd op basis van een genomen ontvankelijkheidsbeslissing van 25 januari 2012 gerechtigd waren op een tijdelijk verblijf, is het volgens verzoeker ook incorrect te stellen dat het privéleven in België grotendeels werd opgebouwd tijdens illegaal verblijf. Verzoeker wijst nog op de volledige en huidige scholing van zijn kinderen van 10 en 14 jaar in België waarmee geen rekening is gehouden. Hij stelt dat zijn kinderen hun schooljaar zullen moeten onderbreken. De situatie van zijn kinderen is volgens verzoeker niet behoorlijk in rekening gebracht. Deze kinderen hebben er belang bij om bij hun beide ouders te kunnen verblijven, terwijl een verwijdering van verzoeker volgens hem onvermijdelijk de eenheid van het gezin in het gedrang brengt. Hij stelt dat zijn echtgenote niet kan terugkeren naar Brazilië omwille van haar gezondheidssituatie en omdat zij anders haar belang verliest bij haar hangende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt nog dat een actueel en grondig onderzoek naar de medische situatie van zijn echtgenote niet heeft plaatsgevonden. Hij wijst erop dat de medische situatie van zijn echtgenote recentelijk ongunstig is geëvolueerd, waar zij op 28 november 2019 het slachtoffer werd van een acuut coronair syndroom. Hij voegt ter staving hiervan een medische attest van de behandelende arts, waarin ook wordt vermeld dat een vliegreis voor de echtgenote actueel absoluut niet aangewezen is. Er is volgens verzoeker geen sprake van een nauwgezette belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.9. Het is op zich niet betwist dat de verschillende leden van het gezin actueel niet verblijfsgerechtigd zijn in België. Hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uit 2011, gesteund op ernstige hartproblemen van mevrouw, werd op 25 maart 2019 – na twee eerdere vernietigingsarresten van de Raad – ongegrond verklaard. Hiertegen is wel nog een beroep hangende bij de Raad.

3.3.2.10. De Raad stelt vast dat het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten enkel verzoeker betreft. Het houdt niet in dat verzoekers echtgenote of zijn minderjarige kinderen worden gedwongen het grondgebied te verlaten. In hoofde van de echtgenote en kinderen is geen beslissing genomen tot gedwongen verwijdering van het grondgebied.

Nu niet wordt betwist dat huidig bestreden bevel enkel is gericht tot verzoeker en niet tot zijn echtgenote en de minderjarige kinderen, kan niet worden uitgesloten dat door de bestreden beslissing de echtgenote en minderjarige kinderen worden gescheiden van verzoeker.

In zoverre verweerder hieromtrent in de bestreden beslissing aangeeft dat de echtgenote en de kinderen zich steeds kunnen aanbieden om samen met verzoeker terug te keren, gezien zij ook illegaal op het grondgebied verblijven, wordt het volgende opgemerkt.

Daargelaten het gegeven dat mevrouw voor haar ernstige hartproblemen nog een beroepsprocedure hangende heeft bij de Raad waarover nog geen uitspraak is gedaan, en waarover verzoeker stelt dat zijn echtgenote zich kan beroepen op een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM in het kader waarvan zij voorafgaand aan haar terugkeer moet kunnen beschikken over een van rechtswege schorsend beroep, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoeker thans medische stukken voorlegt op naam van zijn echtgenote van 1 december 2019 en 9 januari 2020 waaruit blijkt dat zij op 28 november 2019 te maken had met een acuut coronair syndroom en van 28 januari 2019 tot 5 december 2019 was opgenomen op de dienst cardiologie van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter in Brussel. In het medisch attest van 9 januari 2020 wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat een vliegreis voor de echtgenote in haar huidige medische situatie absoluut niet aangewezen is. De Raad benadrukt dat hij in de huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, verplicht is om een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd. De vaststelling dringt zich op dat er concrete aanwijzingen voorliggen voor een actuele medische onmogelijkheid voor de echtgenote om verzoeker te vergezellen naar hun land van herkomst en zonder dat actueel op basis van de voorliggende gegevens blijkt dat deze situatie van slechts korte duur zou zijn. Het staat dus geenszins vast dat, zoals verweerder aangeeft in zijn beslissing, de echtgenote zonder problemen met verzoeker kan terugkeren naar Brazilië. In deze omstandigheden zoals deze thans zijn gekend, blijkt niet dat een gedwongen verwijdering van enkel verzoeker gerechtvaardigd is in het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Daarnaast moet verzoeker ook worden bijgetreden in zijn betoog dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat op enige wijze rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker die hun gehele scholing in België hebben genoten en thans midden in hun schooljaar zitten. Verweerder diende rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van hun vader op de minderjarige kinderen alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat - dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving - primeert op de belangen van de kinderen die bestaan uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders te worden gescheiden. De Raad kan deze afweging niet in de plaats van verweerder doen. De Raad betwist niet dat verweerder kan overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van verwijderingsmaatregelen, maar als er minderjarige kinderen zijn moet hierbij rekening worden gehouden met de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind. Een belangenafweging inzake de minderjarige kinderen ontbreekt.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. De *a posteriori* gedane motivering en beoordeling inzake de minderjarige kinderen kan de hierboven vastgestelde onregelmatigheid in de bestreden beslissing op het eerste zicht niet te herstellen.

3.3.2.11. Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.3.3. Er is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht te zijn vervuld wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat is gerelateerd aan artikel 8 van het EVRM is dit te dezen het geval.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS